

תורה אור השלם

יג:

- וְהַחַיִּית רְצוּא וְשׁוּב כְּמֵרָאָה הַבָּרָא: יחזקאל א יד
- וְאָרָא וְהָנָה רִחוּ סַעְרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן עָנָן גָּדוֹל וְאֵשׁ מִתְלַקַּחַת וְגִנְהָ לוֹ סָבִיב וּמִתּוֹכָהּ בַּעַן הַחֲשָׁמַל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: יחזקאל א ד
- וְאָרָא הַחַיִּית וְהָנָה אוֹפֵן אַחַד בְּאָרֶץ אֶצֶל הַחַיִּית לְאֶרְבַּעַת פָּנָיו: יחזקאל א טו
- וּתְשָׁאֵנִי רִחוּ וְאָשְׁמַע אֲחִירִי קוֹל רָעַשׁ גָּדוֹל בְּרִיחַ כְּלוֹד יָן מִמְּקוֹמָהּ: יחזקאל א יב
- אֲזַ יִשְׁרַר מִשָּׁה וְגַבִּי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לֵיָּן וְיֹאמְרוּ לְאֹמֶר אֲשִׁירָה לֵיָּן בִּי גָאָה גָאָה סוֹס וְרִבְבוֹת רָמָה בָּיָם: שמואל ט א

- וּדְמוּת פְּנִיָּהּ פִּנִּי אָדָם וּפְנֵי אֲרִיָּה אֵל הַיָּמִין לְאַרְבַּעָהָם וּפְנֵי שׁוּר מִדְּהֶשְׁמַל לְאַרְבַּעָתָן: יחזקאל א י
- וְאַרְבַּעָה פְּנִים לְאַחַד פָּנֵי הָאָדָם פָּנֵי הַדְּרָכִים וּפְנֵי הַשָּׁמַיִם פָּנֵי אָדָם וְהַשִּׁירָה פָּנֵי אֲרִיָּה וְהַדְּרָבִיעִי פָּנֵי נֶשֶׁר: יחזקאל א יד
- שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ שֵׁשׁ בְּנָפִים שֵׁשׁ בְּנָפִים לְאַחַד בְּשֵׁמֶינִם יִכְסֶּה פָּנָיו וּבִשְׂמֵינִם יִכְסֶּה רַגְלָיו וּבִשְׂמֵינֵי יַעֲפוּ: וְקָרָא וְהָ אֵל הַן וְהָאֹמֶר קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מֶלֶךְ כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹד: ישעיהו י ב-ג
- וְאַרְבַּעָה פְּנִים לְאַחַת אֲרַבְעֵי בְּנָפִים לְאַחַת לָהֶם: יחזקאל א י
- וְהַתְעִיף עֵינָיו בִּלְוֵי אֵינָנִי בִּי עֲשֵׂה יַעֲשֶׂה לוֹ כְּנָפִים כְּנֶשֶׁר יַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם: מְשַׁלִּי כֹג ה
- וְרִגְלֵיהֶם רִגְלֵי שִׁירָה וְכַף רִגְלֵיהֶם כַּכַּף רִגְלֵ עֶגֶל וְצִבְצִיבִים בַּעַן נַחֲשֹׁת קֶלֶל: יחזקאל א י
- נָהָר יָד נֹר נֶגֶד וּנְפֶק מִן קְדֻמוֹהִי אֶלֶף אֲלִפָּן וְרִבּוֹ רִבְבֵן קְדֻמוֹהִי יִקְוֹמוֹן דִּקָּא וְתָב וְסַפְרִין פְּתִיחוֹ: דניאל י ז
- וְהָשׁ מִסְפֵּר לְגִדְרֵינִי וְעַל מִי לֵא יִקָּם אֲחֹרָי: איוב כה ג
- הִנֵּה סַעְרַת יְיָ חֲמָה יִשְׁמְשׁוּנָהּ וְרִבּוֹ רִבְבֵן רֹאשׁ רָשָׁעִים יִחֹל: ירמיהו כג יט
- אֲשֶׁר קָמַשׁ וְלֹא עָת נֶהְרַ יִוצֵק יוֹסְדִים: איוב כב טז

- דניאל י ז
- וְהָשׁ מִסְפֵּר לְגִדְרֵינִי וְעַל מִי לֵא יִקָּם אֲחֹרָי: איוב כה ג
- הִנֵּה סַעְרַת יְיָ חֲמָה יִשְׁמְשׁוּנָהּ וְרִבּוֹ רִבְבֵן רֹאשׁ רָשָׁעִים יִחֹל: ירמיהו כג יט
- אֲשֶׁר קָמַשׁ וְלֹא עָת נֶהְרַ יִוצֵק יוֹסְדִים: איוב כב טז

רבינו חננאל

הַן עֵתִים חֲשׂוֹת עֵתִים מַמְלָלוֹת שִׁיר בַּעַן שְׁנֹאמֶר עוֹ וְחִזְרוּ בְּמִקְוֵמוֹ וְעֵתִים חֲשׂוֹת כְּשֶׁהִדְּבֹר יוֹצֵא מִלְּפָנֵי הַקֹּב"ה וְהַחַיִּית רְצוּא וְשׁוּב כְּמֵרָאָה הַבָּרָא. אֵינָה הַלִּיכָה וְחִזְרוּהָ מִשּׁוּם אֵלֹא נִשְׁוֹב כְּמֵרָאָה הַבּוֹק. מִשּׁוּם אֵלֹא נִשְׁוֹב הַלְכוֹת וְחִזְרוּתָם כְּמֵרָאָה הַבּוֹק כְּדֹכְתִּים מִרְאִיתָן כְּלִפְדֵּיִם כְּבָרְקִים יוֹרְצִים כְּעִינֵי הָאֵשׁ בַּעַת שְׁמַתְגָּרַת הַשְּׁלֹחֶת כְּכַשְׁבִּי נִרְאָת כִּיּוֹנָה וְחִזְרוּתָהּ כִּפִּי הַכְּבֶשֶׂת. אִי"ר יוֹסִי ב"ר חֲנִינָא כְּאוֹר הַיוֹצֵא מִבֵּין הַחֲסִידִין. פ"י כְּשִׁסְתוּמִּין פִּי הַכְּבֶשֶׂת בְּחֶרֶסֶן וְיֵשׁ בִּינֵיהֶם נִקְבִּים לְשׁוֹן הָאֵשׁ

יוֹצֵא מִשּׁוּם וְחוֹתוֹ מֵרָאָה הַבּוֹק. וְאֵרָא וְהָנָה רִחוּ סַעְרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן וְגַבִּי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה לְהוֹשִׁיבֹו שֶׁם הַחֲלִילָה שִׁישׁ שֶׁם פִּדְחָת כֹּל עֵינֶךָ וְרֹאשׁ וּגּוֹף כִּדְרוֹךְ שְׁמוֹכִירֶיךָ כֹּחַר יַתְנֹן לָךְ הַמוֹנִי כו'. אִמֵּר רַבָּה כֹּל שֶׁרֵאָה יִחְזָקָל רָאָה כְּמוֹתָי שִׁיעָה. לָמָּה יִחְזָקָל תַּחַם מִן הַמֵּרָאָה כִּי יִחְזָקָל דּוֹמֶה לָבֵן כֹּפֶר שֶׁרֵאָה טַכְסִיטִּי הַמֶּלֶךְ וְרֹאָה מִרְכַּבוֹת וְחַיִּילוֹת וְהַתְחִיל תַּחַם. אֲבָל יִשְׁעִיהָ לָבֵן מְדִינָה שֶׁרֹאָה הַטַּכְסִיטִּין הִלְלוּ בְּכֹל יוֹם לִפְיָכָּךְ אֵינִי תַּחַם מִהֵן. אֲשִׁירָה לָהּ כִּי גָאָה נָאָה שִׁירוֹ לָמִי שְׁמַתְגָּאָה עַל הַגֵּאִים כְּלוֹמַר מֶלֶךְ ע"ג הַמְּלָכִים שִׁד' מְלָכִים בַּעֲלוֹם אִדָּם בְּבִנֵּי אִדָּם אִרְיָה בְּחַיִּית שׁוּר בְּבִהַמְתוֹ נִשְׂר בַּעֲפוֹת וְהַקֹּב"ה יִשְׁתַּבַּח שְׁמוֹ וּנְכוֹדוֹ לַמַּעֲלָה מְכוּלִם. וְאַרְבַּעָה פְּנִים לְאַחַד. פְּנֵי הָאָדָם פְּנֵי הַכְּרוּב וְגו' א"י ה' תְּרַגְמָא דִּישִׁיתָ עֶשֶׂר אֲנָפִין לְכָל בְּרִייתָא חֲדָא. שִׁיתָן וְאַרְבַּעָה אֲפִין לְאַרְבַּעָה בְּרִייתָא וְנֹאֲרַבְעָה) גְּפִין לְכָל אֲנָפִין שִׁיתָן וְאַרְבַּע גְּפִין לְבְרִייתָא חֲדָא וְגו'. גְּפִין לְאַרְבַּע בְּרִייתָא. וְקִי"ל דְּכְרוּב פְּנִיו פְּנֵי אִדָּם וְיֵשׁ לוֹ כְּנָפִים כְּשֹׂאֵר עוֹפוֹת. פְּנֵי אִדָּם הֵם גְּדוֹלִים וּפְנֵי כְרוּב הֵם פְּחוּתִים וְכו'. אֲבָהוּ דְאֹמֶר בְּכַבֵּל קוֹרִין לִינוּקָא רַבִּיא פ"י כְּנוֹר רַבָּה קֶשֶׁת. וְזֶה שְׁפִירֵשׁ יִחְזָקָל בְּמֵרָאָה רֹאשׁוֹנָה שִׁירָה הַמִּרְכַּבָּה פִּנִּי שׁוּר מִדְּהֶשְׁמַל לְאַרְבַּעָתָן וּבְמֵרָאָה הַשְּׁנִיָּה אִמֵּר פְּנֵי הַכְּרוּב לְאַרְבַּעָתָן וְלֹא הִזְכִּיר פְּנֵי שׁוּר כִּלְלֵי. אִי"ר שְׁמַעֲנָן בֵּן לְקִישׁ יִחְזָקָל בְּקֶשׁ רַחֲמִים וְהַתְּפַח פְּנֵי הַשּׁוּר לִפְנֵי כְרוּב וּמִקְשִׁינֹו וְכִי בְקֶשׁ יִחְזָקָל לְהִיּוֹת שִׁנִּי פְנֵי אִדָּם וּפְדִיקֶינָן פְּנֵי אִדָּם פְּנִים גְּדוֹלִים וּפְנֵי כְרוּב פְּנִים פְּחוּתִים וּמִקְשִׁינֹו יִשְׁעִיהָ רָאָה שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד וּיְחְזָקָל רָאָה

^[1] פ"י תנ"י ונעש"י שם

אין דורש'ין פרק שני חגיגה

והחיות רצוא ושוב. פ"ר"ח לפי שכן מגחלים עוממות ודרכן

לדמות לשלר שרפים ולהוליל להצה והנילון חוזר והיינו

לנאז ושז: **שלא יאמרו ביד אומה שפלה מסר את בניו**.

והיינו כפי' דההיל דלמנר צגיטין (דף נ"ו): כל המילר לישראל נעשה

ראש כלומר כנר נעשה ראש קודם שמינר להם:

וקושר בתרים לְקוּנּוּ. מתפלתן של לדיקים הוא עושה עטרות: **לבן כפר שראה** (י) המלך. שזיך לו להציג סימנים לאחרים קודם שיאמיניוהו לפי שראהו שלא נמקומו ואין דרכו להתראות שם והי"נ אמר יחזקאל שראהו על נהר כנר לפיכך נתמחו שומעיו:

כתוב אחד אומר שש כנפים ו**כתוב אחד אומר ארבע**

כנפים. ואע"ג שזה צמית כתיב וזה בשרפים מ"מ מסתבר שגם החיות (י) * שש כנפים כמו השרפים *:

מויעתן ש"ל חיות. ויואלים ממנו מלאכים ואומרים שירה ומיד נטרדים (י) והכי מלינו במדרש (א"כ) ג) חדשים לצקרים שזורא מלאכים ככל יום ואומרים שירה ונטרדין לכן כדלמנר כמקון משום שיש אות במלאכים הקצועים (י) שממתינים זה לזה לומר שירה ולאו החדשים שאינם יודעים הדת ממנהרין לשורר ונתמייצו כליה והיינו אשר תקנו ויסדו אנשי כנסת הגדולה ציונר ונומנין רשות זה לזה קדושה כולם כאחד עונין ואומרים וגם למעלה יונר משרתים ואשר משרתיו כולם עומדים צדום עולם כלומר ככל יום צורא חדשים ונטרדין אצל משרתיו קצועים ועומדין לעד:

וטנדן

שמתגאה על הגאים דאמר מר מלך שבחיות ארי מלך שבבהמות שור מלך שבעופות נשר ואדם מתגאה עליהן והקב"ה מתגאה על כולן ועל כל העולם כולו כתוב אחד אומר *ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל הימין לארבעתם ופני שור מהשמאל לארבעתן וגו' וכתבי' ⁷וארבעה פנים לאחד פני האחד פני הכרוב ופני השני פני אדם והשלישי פני אריה והרביעי פני נשר ואילו שור לא קא חשיב (י) אמר ר' ל יחזקאל ביקש עליו רחמים והפכו לכרוב אמר לפניו רבש"ע ⁸קטיגור יעשה סניגור מאי כרוב אמר רבי אבהו ⁹כרביא שכן בבבל קורין לינוקא רביא א"ל רב פפא לאביי אלא מעתה דכתיב פני האחד פני הכרוב ופני השני פני אדם והשלישי פני אריה והרביעי פני נשר היינו פני כרוב היינו פני אדם (י) אפי רברבי ואפי זוטרי כתוב אחד אומר ⁸שש כנפים שש כנפים לאחד וכתוב אחד אומר ⁹וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם לא קשיא כאן בזמן שבהמ"ק קיים כאן בזמן אימעות אמר רב חננאל אמר רב אותן שאומרות שירה בהן (י) כתיב הכא ⁸ובשתיים יעופף וקרא זה אל זה ואמר וכתיב ¹⁰התעייף עיניך בו ואיננו ורבנן אמרי אותן שמכסות בהן רגליהם שנאמר ¹¹ורגליהם רגל ישרה ואי לאו דאימעות מנא (י) הוה ידע דלמא דאיגלאי וחזיא ליה דאי לא תימא הכי ודמות פניהם פני אדם הכי נמי דאימעות אלא דאיגלאי וחזיא ליה הכי השתא (י) בשלמא אפיה אורח ארעא לגלויי קמיה רביה כרעיה לאו אורח ארעא לגלויי קמיה רביה כתוב אחד אומר ¹²אלף אלפין ישמשוניה ורבו רבבן קדמוהי יקומו וכתוב אחד אומר ¹³היש מספר לגדודיו לא קשיא כאן בזמן שבית המקדש קיים כאן בזמן שאין בהמ"ק קיים ⁷כביכול שנתמעטה פמליא של מעלה תניא רבי אבא משום אבא יוסי בן דוסאי אלף אלפין ישמשוניה ¹²נספר גדוד אחד ולגדודיו אין מספר ור' ירמיה בר אבא אמר אלף אלפין ישמשוניה לנהר דיגור שנאמר ¹²נהר דיגור נגד ונפק מן קדמוהי אלף אלפין ישמשוניה ורבו רבבן קדמוהי יקומו (י) מהיכן נפיק מויעתן של חיות ולהיכן שפיך אמר רב זוטרא בר טוביה אמר רב על ראש רשעים בגיהנם שנאמר ¹⁴הנה סערת ה' חמה יצאה וסער מתחולל על ראש רשעים יחול ורב אחא בר יעקב אמר על אשר קומטו שנאמר ¹⁵אשר קומטו ולא עת נהר יוצק יסודם תניא אמר רבי שמעון החסיד אלו תשע מאות ושבעים וארבע דורות שקומטו להיבראות

חיות אש ממלולות. אש יוצא מדיבורן: **לנאז ושז**. מוילאות ראשן מתחת הרקיע הנטוי למעלה מראשיהן וחזרות ומכניסות אותן ממורה השכינה צמהירות כריזה ושיצה של להב היוצא מפי הצוק: **כנצנן**. ששורפין צו אצנים לסיד. וצוק לשון שזרי (י) שזרים הוא שהאור יוצא צין אצן לאצן כדמתן צעירוצין (דף קד). צחקין מלה על גבי הכנש שלא יחליקו הכהנים: **מנין החרסים**. דרך מוקקי והז לנקוב כלי חרס נקצים נקצים וכופין אותו על גבי גחלים שזהב נמון צהן צמוך כתישת החרסים של לצנים על גבי חרס ולהז יוצא למעלה דרך נקצי הכלי והוא עשוי גווניס גווניס ותמיד יוצא ונכנס: **מן הכפון**. מבצל שהוא צפון שנלמך מלפון תפתח הרעה (ירמיה ב): **מאי צעיא הסס**. למה הלכה לצבל: **ראה ישעיה**. כששרפה עליו רוח הקדש כמה שנלמך ואראה את ה' יושב על כסא רם וגש' וגו' (ישעיה ו) אלא שלא חס לפרש את הכל שהיה צן מלכים וגדל צפלטין וצן כרך הרואה את הנלך אינו נצלה ואינו ממה ואינו חס לספר: **מלך שצחיות ארי כו'**. ואלו ארבעתן צכאז והוא למעלה מהן: **קטיגור נעשה סניגור**. אלו צריכין שיצקשו מרכנותן עלינו רחמים והשור קטיגור הוא: **קטיגור**. שונא. סניגור ארוב מליך יושר: **כרביא**. פני טינוק: **היינו פני כרוב היינו פני אדם**. מה הן פני כרוב מה הן פני אדם וכי לא אחד הן: **אפי רברבי ואפי זוטרי**. האחד פני גדול והאחד פני קטן: **כאן בזמן המקדש קיים**. צימני ישעיה הים המקדש קיים צמכונו וצימני יחזקאל כנר הגיע זמן שיחרצ ונתמעטה פמליא של מעלה: **ובששים יעופף**. וסמיך ליה וקרא זה אל זה. אלמנא הן נינהו דלמרי צהו שירה שמקשקות צקול כנפיהם וצהנן כתיב ואינונו גצי המעייף: **כאן בזמן שאין וכו'**. צימני דניאל כנר חרצ הכיט: **כציול**. אף כלפי צנא שכינה הוצקנו לומר כך כמו צצצר ודס שיכול לומר צו מיעוט: **אלף אלפין**. הוא מספר של כל גדוד וגדוד אצל אין מספר כמה גדודין יש: **לנהר דיגור**. דהאי קרא נמי גצי נהר דיגור כתיב: **על אשר קומוט**. על מתקעמ"ד דורות שהעציר מן העולם קודם מתן תורה ולא צראן דקצמתי לקמן ונתנן צגיהנס ועליהנס נופל שנלמך צהן וגהר יוצק יסודם והיינו נהר דיגור שמוצק עליהם: **קומוטו להיצינאז**. נגזרו להיצינאות לשון ותקמטני לעד היה"י:

קודם

חיות אש ממלולות. אש יוצא מדיבורן: **לנאז ושז**. מוילאות ראשן מתחת הרקיע הנטוי למעלה מראשיהן וחזרות ומכניסות אותן ממורה השכינה צמהירות כריזה ושיצה של להב היוצא מפי הצוק: **כנצנן**. ששורפין צו אצנים לסיד. וצוק לשון שזרי (י) שזרים הוא שהאור יוצא צין אצן לאצן כדמתן צעירוצין (דף קד). צחקין מלה על גבי הכנש שלא יחליקו הכהנים: **מנין החרסים**. דרך מוקקי והז לנקוב כלי חרס נקצים נקצים וכופין אותו על גבי גחלים שזהב נמון צהן צמוך כתישת החרסים של לצנים על גבי חרס ולהז יוצא למעלה דרך נקצי הכלי והוא עשוי גווניס גווניס ותמיד יוצא ונכנס: **מן הכפון**. מבצל שהוא צפון שנלמך מלפון תפתח הרעה (ירמיה ב): **מאי צעיא הסס**. למה הלכה לצבל: **ראה ישעיה**. כששרפה עליו רוח הקדש כמה שנלמך ואראה את ה' יושב על כסא רם וגש' וגו' (ישעיה ו) אלא שלא חס לפרש את הכל שהיה צן מלכים וגדל צפלטין וצן כרך הרואה את הנלך אינו נצלה ואינו ממה ואינו חס לספר: **מלך שצחיות ארי כו'**. ואלו ארבעתן צכאז והוא למעלה מהן: **קטיגור נעשה סניגור**. אלו צריכין שיצקשו מרכנותן עלינו רחמים והשור קטיגור הוא: **קטיגור**. שונא. סניגור ארוב מליך יושר: **כרביא**. פני טינוק: **היינו פני כרוב היינו פני אדם**. מה הן פני כרוב מה הן פני אדם וכי לא אחד הן: **אפי רברבי ואפי זוטרי**. האחד פני גדול והאחד פני קטן: **כאן בזמן המקדש קיים**. צימני ישעיה הים המקדש קיים צמכונו וצימני יחזקאל כנר הגיע זמן שיחרצ ונתמעטה פמליא של מעלה: **ובששים יעופף**. וסמיך ליה וקרא זה אל זה. אלמנא הן נינהו דלמרי צהו שירה שמקשקות צקול כנפיהם וצהנן כתיב ואינונו גצי המעייף: **כאן בזמן שאין וכו'**. צימני דניאל כנר חרצ הכיט: **כציול**. אף כלפי צנא שכינה הוצקנו לומר כך כמו צצצר ודס שיכול לומר צו מיעוט: **אלף אלפין**. הוא מספר של כל גדוד וגדוד אצל אין מספר כמה גדודין יש: **לנהר דיגור**. דהאי קרא נמי גצי נהר דיגור כתיב: **על אשר קומוט**. על מתקעמ"ד דורות שהעציר מן העולם קודם מתן תורה ולא צראן דקצמתי לקמן ונתנן צגיהנס ועליהנס נופל שנלמך צהן וגהר יוצק יסודם והיינו נהר דיגור שמוצק עליהם: **קומוטו להיצינאז**. נגזרו להיצינאות לשון ותקמטני לעד היה"י:

קודם

חיות אש ממלולות. אש יוצא מדיבורן: **לנאז ושז**. מוילאות ראשן מתחת הרקיע הנטוי למעלה מראשיהן וחזרות ומכניסות אותן ממורה השכינה צמהירות כריזה ושיצה של להב היוצא מפי הצוק: **כנצנן**. ששורפין צו אצנים לסיד. וצוק לשון שזרי (י) שזרים הוא שהאור יוצא צין אצן לאצן כדמתן צעירוצין (דף קד). צחקין מלה על גבי הכנש שלא יחליקו הכהנים: **מנין החרסים**. דרך מוקקי והז לנקוב כלי חרס נקצים נקצים וכופין אותו על גבי גחלים שזהב נמון צהן צמוך כתישת החרסים של לצנים על גבי חרס ולהז יוצא למעלה דרך נקצי הכלי והוא עשוי גווניס גווניס ותמיד יוצא ונכנס: **מן הכפון**. מבצל שהוא צפון שנלמך מלפון תפתח הרעה (ירמיה ב): **מאי צעיא הסס**. למה הלכה לצבל: **ראה ישעיה**. כששרפה עליו רוח הקדש כמה שנלמך ואראה את ה' יושב על כסא רם וגש' וגו' (ישעיה ו) אלא שלא חס לפרש את הכל שהיה צן מלכים וגדל צפלטין וצן כרך הרואה את הנלך אינו נצלה ואינו ממה ואינו חס לספר: **מלך שצחיות ארי כו'**. ואלו ארבעתן צכאז והוא למעלה מהן: **קטיגור נעשה סניגור**. אלו צריכין שיצקשו מרכנותן עלינו רחמים והשור קטיגור הוא: **קטיגור**. שונא. סניגור ארוב מליך יושר: **כרביא**. פני טינוק: **היינו פני כרוב היינו פני אדם**. מה הן פני כרוב מה הן פני אדם וכי לא אחד הן: **אפי רברבי ואפי זוטרי**. האחד פני גדול והאחד פני קטן: **כאן בזמן המקדש קיים**. צימני ישעיה הים המקדש קיים צמכונו וצימני יחזקאל כנר הגיע זמן שיחרצ ונתמעטה פמליא של מעלה: **ובששים יעופף**. וסמיך ליה וקרא זה אל זה. אלמנא הן נינהו דלמרי צהו שירה שמקשקות צקול כנפיהם וצהנן כתיב ואינונו גצי המעייף: **כאן בזמן שאין וכו'**. צימני דניאל כנר חרצ הכיט: **כציול**. אף כלפי צנא שכינה הוצקנו לומר כך כמו צצצר ודס שיכול לומר צו מיעוט: **אלף אלפין**. הוא מספר של כל גדוד וגדוד אצל אין מספר כמה גדודין יש: **לנהר דיגור**. דהאי קרא נמי גצי נהר דיגור כתיב: **על אשר קומוט**. על מתקעמ"ד דורות שהעציר מן העולם קודם מתן תורה ולא צראן דקצמתי לקמן ונתנן צגיהנס ועליהנס נופל שנלמך צהן וגהר יוצק יסודם והיינו נהר דיגור שמוצק עליהם: **קומוטו להיצינאז**. נגזרו להיצינאות לשון ותקמטני לעד היה"י:

קודם

חיות אש ממלולות. אש יוצא מדיבורן: **לנאז ושז**. מוילאות ראשן מתחת הרקיע הנטוי למעלה מראשיהן וחזרות ומכניסות אותן ממורה השכינה צמהירות כריזה ושיצה של להב היוצא מפי הצוק: **כנצנן**. ששורפין צו אצנים לסיד. וצוק לשון שזרי (י) שזרים הוא שהאור יוצא צין אצן לאצן כדמתן צעירוצין (דף קד). צחקין מלה על גבי הכנש שלא יחליקו הכהנים: **מנין החרסים**. דרך מוקקי והז לנקוב כלי חרס נקצים נקצים וכופין אותו על גבי גחלים שזהב נמון צהן צמוך כתישת החרסים של לצנים על גבי חרס ולהז יוצא למעלה דרך נקצי הכלי והוא עשוי גווניס גווניס ותמיד יוצא ונכנס: **מן הכפון**. מבצל שהוא צפון שנלמך מלפון תפתח הרעה (ירמיה ב): **מאי צעיא הסס**. למה הלכה לצבל: **ראה ישעיה**. כששרפה עליו רוח הקדש כמה שנלמך ואראה את ה' יושב על כסא רם וגש' וגו' (ישעיה ו) אלא שלא חס לפרש את הכל שהיה צן מלכים וגדל צפלטין וצן כרך הרואה את הנלך אינו נצלה ואינו ממה ואינו חס לספר: **מלך שצחיות ארי כו'**. ואלו ארבעתן צכאז והוא למעלה מהן: **קטיגור נעשה סניגור**. אלו צריכין שיצקשו מרכנותן עלינו רחמים והשור קטיגור הוא: **קטיגור**. שונא. סניגור ארוב מליך יושר: **כרביא**. פני טינוק: **היינו פני כרוב היינו פני אדם**. מה הן פני כרוב מה הן פני אדם וכי לא אחד הן: **אפי רברבי ואפי זוטרי**. האחד פני גדול והאחד פני קטן: **כאן בזמן המקדש קיים**. צימני ישעיה הים המקדש קיים צמכונו וצימני יחזקאל כנר הגיע זמן שיחרצ ונתמעטה פמליא של מעלה: **ובששים יעופף**. וסמיך ליה וקרא זה אל זה. אלמנא הן נינהו דלמרי צהו שירה שמקשקות צקול כנפיהם וצהנן כתיב ואינונו גצי המעייף: **כאן בזמן שאין וכו'**. צימני דניאל כנר חרצ הכיט: **כציול**. אף כלפי צנא שכינה הוצקנו לומר כך כמו צצצר ודס שיכול לומר צו מיעוט: **אלף אלפין**. הוא מספר של כל גדוד וגדוד אצל אין מספר כמה גדודין יש: **לנהר דיגור**. דהאי קרא נמי גצי נהר דיגור כתיב: **על אשר קומוט**. על מתקעמ"ד דורות שהעציר מן העולם קודם מתן תורה ולא צראן דקצמתי לקמן ונתנן צגיהנס ועליהנס נופל שנלמך צהן וגהר יוצק יסודם והיינו נהר דיגור שמוצק עליהם: **קומוטו להיצינאז**. נגזרו להיצינאות לשון ותקמטני לעד היה"י:

חיות אש ממלולות. אש יוצא מדיבורן: **לנאז ושז**. מוילאות ראשן מתחת הרקיע הנטוי למעלה מראשיהן וחזרות ומכניסות אותן ממורה השכינה צמהירות כריזה ושיצה של להב היוצא מפי הצוק: **כנצנן**. ששורפין צו אצנים לסיד. וצוק לשון שזרי (י) שזרים הוא שהאור יוצא צין אצן לאצן כדמתן צעירוצין (דף קד). צחקין מלה על גבי הכנש שלא יחליקו הכהנים: **מנין החרסים**. דרך מוקקי והז לנקוב כלי חרס נקצים נקצים וכופין אותו על גבי גחלים שזהב נמון צהן צמוך כתישת החרסים של לצנים על גבי חרס ולהז יוצא למעלה דרך נקצי הכלי והוא עשוי גווניס גווניס ותמיד יוצא ונכנס: **מן הכפון**. מבצל שהוא צפון שנלמך מלפון תפתח הרעה (ירמיה ב): **מאי צעיא הסס**. למה הלכה לצבל: **ראה ישעיה**. כששרפה עליו רוח הקדש כמה שנלמך ואראה את ה' יושב על כסא רם וגש' וגו' (ישעיה ו) אלא שלא חס לפרש את הכל שהיה צן מלכים וגדל צפלטין וצן כרך הרואה את הנלך אינו נצלה ואינו ממה ואינו חס לספר: **מלך שצחיות ארי כו'**. ואלו ארבעתן צכאז והוא למעלה מהן: **קטיגור נעשה סניגור**. אלו צריכין שיצקשו מרכנותן עלינו רחמים והשור קטיגור הוא: **קטיגור**. שונא. סניגור ארוב מליך יושר: **כרביא**. פני טינוק: **היינו פני כרוב היינו פני אדם**. מה הן פני כרוב מה הן פני אדם וכי לא אחד הן: